

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁתַּת נח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק י"ב

קונטרס 72

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

השיבה!

על ידי לימוד הזוהר נצא מן הגלות ברזזמים

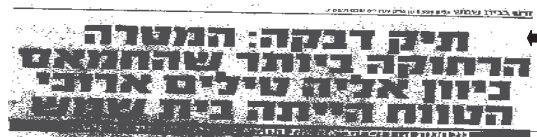
מלחמת העולם השנייה, עוד מדינה ועוד אחת נכבשת ע"י היטלר ימ"ש, אין מי שיכול נגדו, כבר עומד הוא בשערי א", הלכות הולמים, קלם חרדים מן העומד לקרות, מפחדים מפוקרתו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים טף ונשים...

הגה"צ רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל יושב בחדרו, קלמוסו בידו, כותב ומתרגם, מבאר ומברר את הזוהר הקדוש, ידוע את שכתב רבי שמעון בר יוחאי "בספרא דא יפקון מגלותא", בזכות הזוהר הקדוש נצא מן הגלות, לכן תרגם את הזוהר הקדוש לשון הקדש, כדי שכל יהודי, גם פשוטי העם, יוכלו ללמוד ולהבין את הזוהר הקדוש.

הגה"צ רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל
ביל מחבר ספר "הסולם" על הוריקן

לאחר ג'יגה עצומה גמר את המלאכה והביא את הזוהר הקדוש לדפוס. באותו הזמן נתבשרו תושבי ארץ ישראל שהמלחמה הסתיימה, זממו של היטלר ימ"ש לא הצליח, הוא לא קבש את ארץ ישראל.

אותו הספור התרחש כאן בארץ הקדש במהדורה שנייה בשנת תשס"ט. מלחמה בדרום, החמאס משגר טילי קסאם, מנסה לגרש את הטילים למרכז הארץ, ובעקבותיה שמש, הנה לפניכם כותרת הכתבה שהתפרסמה בעתון "חדש" בבית שמש.

הפלא ופלא המוכן "מפעל הזוהר העולמי", הפועל בבית שמש, שקד באותה תקופה על הוצאת הזוהר ע"פ העמוד היומי, באותו היום שהובאו לדפוס י"ב הפרקים של הזוהר המחלקים ל"ב חדשי השנה. באותו היום הסתיימה מלחמת עזה. ובכלל כל מהלך המלחמה בעזה היתה בנסי נסים ומשל לדרך הטבע, מי יודע אם לא זכות הזוהר הקדוש היא שעמדה לנו, והדברים מדברים בעד עצמם...

לשם כך התגייסנו: "מפעל הזוהר העולמי" שע"י "חברה מזכיי הרבים" במטרה להקל על הלומדים ולצרף עוד ועוד יהודים למעגל הלומדים הקבועים בזוהר הקדוש לאחר עבודה מאמצת הצלחנו לחלק את הזוהר ל-12 כרכים ל-12 חדשי השנה כשכל כרך מחלק ללמוד יומי כך שבלמוד של 10 – 15 דקות מן הזוהר בכל יום נסים תוך שנה את ספר הזוהר בתי מדרשים ישיבות וכוללים המקבלים על עצמם את הלמוד היומי יכולים לקבל חנם את הזוהר ע"פ הלמוד היומי לזכוי הרבים

מטרתנו להגיע ל-1000 סיומי זהר כתקנת הבית דין הגדול שבירושלים משנת תרפ"א שם חתמו הגאונים הצדיקים רבי יצחק ירוחם בן רבי משה יהושע יהודא לייב דיסקין, רבי יוסף חיים זוננפלד אב"ד דקהלת האשכנזים ע"ה"ק ירושלים, רבי יעקב מאיר ס"ט ראש הדבנים דק"ק ספרדים זצ"ל. ועוד [ראו בעלון מס' 1,2]

נצא בקריאה נרגשת לכל אחינו בני ישראל הנמצאים בכל אתר ואתר עורר והתעוררו להאיר את העולם באור העליון

בואו וטלו חלק בקרוב האלה. הצטרפו ללמוד היומי מתוך הזוהר הקדוש וזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עליכם וצלינו להנשע בתשועת עולמים במהרה בימינו אמן

הצטרף עוד היום לאלפים הלומדים מספר הזוהר עמוד יומי להרשמה עבור קבלת ספרי הזוהר המחלק חנם – בדף האחרון של העלון כל הקודם זוכה!

גם ניתן לקבל את ספר הזוהר הקדוש אצל הרה"ג המקובל בניהו שמואלי שליט"א ראש ישיבת המקובלים "נחל שלום" - סט שלם במחיר מוזל ומסופסד: 02-6251451 וכן זוהר "הסולם" במחיר מוזל בטל: 052-7632452 וכן זוהר "מתוק מדבש" במחיר מוזל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עלון הזוהר מס' 3
י"ל ע"י: "מפעל הזוהר העולמי" - רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל - טל: 0954.843.6784 / פקס: 02.995.1300

[אלול תשס"ט לפ"ק]

[עמוד 2]

קבלה מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו:

מובא מהרב הקדוש רבי פנחס מאקראי זכותו יגן עלינו, בספר אמרי פנחס השלם (דף ק"ח), וזה לשונו: "צריך ללמוד (לתלמידים) ללמוד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר להתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו. ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו. כי זהו מלהבי מואיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו.

אגרת הקדש ששלח הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו לגיסו הנאון

הקדוש רבי אברהם גרשון זכר צדיק לברכה (הובא בספר פורת יוסף) שהבעל שם טוב עשה עלית נשמה ונכנס להיכל המשיח, וזה לשונו: ושאילתי את פי משיח אמתני אתי מר והשיב בזאת תדע בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגתי ויוכלו גם המה לעשות יחדים כמוך ואז יכלו כל הקלפות ויהיה עת צונו וישועה ותמתיקה על זה והיה לי צער גדול באריכות הזמן כל כך, עד כאן. ובספר דגל מחנה אפרים פרשת בשלח באר מה שכתוב "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" ומתרגומי ברש גלי על פי דברי האגרת הנזכר לעיל, דקמנו כאן בפסוק ובני ישראל יוצאים מן הגלות ברי"ש גלי, בריש ראשי תבות רשב"י גלי, דהינו כשיתגלה תורת הנסתר שחבר, ואז יצאו בני ישראל מן הגלות. וכן ברי"ש ראשי תבות רבי ישראל בעל שם גלי", הינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקחו מן גולתא. עד כאן.

גדל החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם ישראל ללמוד בספר הזוהר זקנים עם נערים הקטנים עם הגדולים עשיר ואביון, גאונים עם הגדולים, חכמים עם המונים וצאן קדשים, מקטן שהגיע לחנוך ויהיו מבטלין כל הגזרות רעות, וממשיכין כל ההשפעות, בני חיי מזוני, ויהיה בודאי הנאכל בקרוב בלי שום חבלי משיח

שפע ואור על כל העולמות, כן השפעות פשטיות, בני חיי מזוני.
(רבינו הקדוש יצחק אייזיק ויחאל ספרין מקומה"ק, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

טעמו נראה כי טוב הו"ה ממש, חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר ובכתבי מרן ללמוד בקדשה ובשמחה ובנעם וביצירה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדשתו וכל ישראל קדושים כל.
(רבינו הקדוש יצחק אייזיק ויחאל ספרין מקומה"ק, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

רבינו נחמן מברסלב

זכותו יגן עלינו צוה לבני הנעורים לומר זהו

בבואם למצרת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסוקים בתפלה ולמוד זהו כאשר פקד עליהם הוא זכרונם לברכה, וממנו לא נראו שום דבר, רק היה שמח עד מאוד. ובכל עת בא אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: אשרך וכו', ובלילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהו וכו' וכיוצא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומגמגם והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהאיר היום עמד בטלית ותפלין והתפלל כמה שעות. (ספר שבחי ה"ר מברסלב אות ט)

אמר לון רבי שמעון: לית רעותא דקדושא בריך הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יתא קרוב ליומי למודא אפילו רבי דעלמא זמינו לאשפחא טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגללא לכלא.

[תרגום לשון הקדש]: **אמר להם רבי שמעון:** אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך, וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפילו נצרים שבעולם עתידים למצא נסמיות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל.

(זמר הקדוש פרשת ויצא ופרק דף ק"ח ע"א)
מזמן אשר הציץ נוצר אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזוהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזוהר יחד ורבים מעד ועד זמן, והם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד.

(רבינו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו)

האסור ללמוד קבלה היה רק לזמן קצוב, ומשכשו והלאה צריכים לעודד את כלם לעסוק בספר הזוהר, מפני שרק על ידי למוד הזוהר תבוא האנושות לגאולה הרוחנית ולביתא המשיחית. ולכן אסור להתבטא מלמוד הקבלה, (תכן דברי הרב הקדוש אברהם אבולאי, ספר "אור החמה" באור על הזוהר, פרעמישלא, 1896).

הולמוד זמן, בסודות ורזון דאורייתא, רזין דעתיק יומיו, זמן מלא דחמים, דומה לדיו כותנה על נד מוחק, שאינו נחקק כל כך במחו ומחשבתו ויכול לטעות בהם הרבה, כי מוקח חוזר כותב ומחקק. וכן יש הרבה שוטים שבורחים מללמוד דיון של מרן הא"ר וספר הזוהר אשר הם חיינו, ולי עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר ררע והמינות גובר, היי שוקדין כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר והתקונים כתבי מרן בלול עם חסידות והקדמות של מרן ברי"ש זכר צדיק לברכה והיי מבטלין כל הגזרות רעות והיי ממשיכין

צריכים פונה, ודברי תורה צריכים להתמקן בגוף ורצון כאחד. קם אותו יהודי והתלבש, וישב אצל רבי יהודה ואמר, אשריכם הצדיקים שעוסקים בתורה יומם ולילה.

אמר לו רבי יהודה, עכשו שכונת עצמך, אמר דברך שנתחבר כאחד, שהרי דברי תורה צריכים תקון הגוף ותקון הלב, ואם לא - במטתי הייתי שוכב, ובלבי הייתי אומר דברים. אלא הרי שנינו, שאפילו אחד שישב ועוסק בתורה, השכינה מתחברת עמו, ומה שכינה כאן ואני שוכב במטתי? ולא עוד, אלא שצריכים צחות.

ועוד, שכל בן אדם שקם לעסק בתורה מן צוה הלילה, כשמתעוררת רוח צפון (בחוץ הלילה), הקדוש ברוך הוא בא להשתמש עם הצדיקים בגן עדן. והוא וכל הצדיקים שבגן, כלם מקשיבים (לו, ומקשיבים) לאותם דברים שיוצאים מפיו. ומה הקדוש ברוך הוא וכל הצדיקים שמתעוררים לשמע דברי תורה בשעה הזו, ואני אהיה שוכב במטתי? אמר לו, כעת אמר דברך.

אמר לו, שאלתי על מה שאמרתי בפסוק הזה (סוד של אבן השתייה שאמרת), והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, שזו אבן השתייה, (עכשו שמקשיב לדבר) איך אפשר? שהרי אבן השתייה טרם שנבאר העולם היתה, וממנה נשתל העולם, ואתה אמרת אשר שמתי, שמשמע שיעקב שם אותה כעת, וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשתי?

ועוד, שיעקב בבית אל היה, והאבן הזו היתה בירושלים.

מלי דאורייתא בעיין פוניה. ומלין דאורייתא בעאן לאתמקנא בגופא ורעותא כחדא. קם ההוא יודאי ואתלבש, ויתיב לגביה דרבי יהודה, ואמר זכאין אתון צדיקנא דמשתדלי באורייתא יומא וליילי.

אמר ליה רבי יהודה השתא דכוונת גרמך, אימא מילך דנתחבר כחדא. דהא מלי דאורייתא בעיין תקונא דגופא ותקונא דלבא. ואי לאו בערסאי שכיבנא ובלבאי אמרנא מלין. אלא הא תנינן דאפילו חד דיתיב ולעי באורייתא שכינתא אתחברת בהדיה, ומה שכינתא הכא ואנא שכיב בערסאי. ולא עוד אלא דבעיין צחותא.

ותו דכל בר נש דקם למלעי באורייתא מפלגו ליליא כד אתער רוח צפון (בפליג ליליא) קדשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקנא בגנתא דעדן. והוא וכל צדיקניא דבגנתא כלהו צייתין (ליה וצייתין) לאלין מלין דנפקי מפומיה. ומה קדשא בריך הוא וכל צדיקניא מתעוררין למשמע מלי דאורייתא בשעתא דא ואנא אהא שכיב בערסאי. אמר ליה השתא אימא מילך.

אמר ליה שאילנא על מה דאמרתי בפסוקא דא (דא ראבן שתייה דאמרת) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים דדא אבן שתייה. (השתא דציית למלי) הין אפשר, דהא אבן שתייה עד לא אתברי עלמא הות ומנה אשתיל עלמא, ואת אמרת אשר שמתי, דמשמע דיעקב שוי לה השתא. וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.

ותו דיעקב בבית אל הוה ואבנא דא הות בירושלים. אמר ליה כל ארעא דישוראל אכפל תחותיו וההוא אבן תחותיה הות. אמר

לִיה אֲשֶׁר שָׁם כְּתִיב. וּכְתִיב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת
אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצֵּבָה. אָמַר לִיה אִי יִדְעָתָּ מִלָּה
אֵימָא לָהּ.

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז) אֲנִי בִצְדָק אֲחֻזָּה פְּנִיךָ
אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוּנָתְךָ. דָּוִד מִלֵּא
חֲבִיבוֹתָא וּדְבִקוֹתָא דִּילִיָּה בְּהַאי אֵבֶן הָוָה.
וְעַלֵּה אָמַר (תהלים קיח) אֵבֶן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה
לְרֹאשׁ פִּנָּה. וְכֵן פַּעַל לְאַסְתַּפְּלָא בְּחִיזוֹ יִקְרָא
דְּמַרְיָה, נִטַּל לְהַאי אֵבֶן בִּידֵיהּ בְּקִדְמִיתָא
וּלְכַתֵּר עֵייל.

בְּגִין דְּכָל מָאן דְּבַעֵי לְאַתְחִזָּא קָמִי מַרְיָה,
לֹא אָעִיל אֱלֹא בְּהַאי אֵבֶן. דְּכְתִיב, (ויקרא
יג) בְּזֹאת יָבֹא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדָוִד מְשַׁבַּח
גְּרַמִּיָּה וְאָמַר אֲנִי בִצְדָק אֲחֻזָּה פְּנִיךָ. וְכָל
אַשְׁתְּדִלוּתִיָּה דְּדָוִד לְאַתְחִזָּא בְּהַאי אֵבֶן
כְּדָקָא יָאוֹת לִגְבֵי דְלַעֲיִלָא.

הָא חֲזִי, אַבְרָהָם אֲתַקִּין צִלוֹתָא דְּצַפְרָא
וְאוֹדַע טִיבּוֹ דְּמַאֲרִיָּה בְּעִלְמָא. וְאַתְקִין
הֵהִיא שְׁעָתָא בְּתַקוּנָהָא כְּדָקָא יָאוֹת דְּכְתִיב,
(בראשית כב) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. יִצְחָק אֲתַקִּין
צִלוֹתָא דְּמִנְחָה וְאוֹדַע בְּעִלְמָא דְּאִית דִּין וְאִית
דִּיין דִּיכּוֹל לְשִׁזְבָא וּלְמִידִן עִלְמָא.

יַעֲקֹב אֲתַקִּין צִלוֹתָא דְּעֶרְבִית, וּבְגִין צִלוֹתָא
דָּא דְּאַתְקִין מַה דְּלֹא אֲתַקִּין בְּרִנָּשׁ
מִקְדָּמַת דִּנָּא כְּדָקָא יָאוֹת. בְּגִין כֶּן שִׁבְחָה
גְּרַמִּיָּה וְאָמַר (דף עב ע"ב) וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר
שְׁמִתִּי מִצֵּבָה. יַעֲדֵה הֵהִיא שְׁעָתָא לֹא שׁוּי לָהּ
אַחֲרָא כְּוֹתִיָּה.

וּבְגִין כֶּן וַיִּקַּח אֶת הָאֵבֶן אֲשֶׁר שָׁם
מִרְאשׁוֹתָיו וַיִּשָּׂם אוֹתָהּ מִצֵּבָה. מַאי
מִצֵּבָה דְּהוּה נְפִילָה וְאוֹקִים לָהּ. וַיִּצְוֶק שְׁמֹן
עַל רֹאשָׁהּ. דְּהָא בְּיַעֲקֹב תִּלְיָא מִלְתָּא לְמַעַבְד
יְתִיר מִכָּל בְּנֵי עִלְמָא. אָתָּא רַבִּי יְהוּדָה

אָמַר לוֹ, כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
הִתְקַפְּלָה תַּחְתָּיו, וְאוֹתָהּ אֵבֶן
תַּחְתָּיו הִיתָה. אָמַר לוֹ, אֲשֶׁר שָׁם
כְּתוּב, וְכָתוּב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר
שְׁמִתִּי מִצֵּבָה. אָמַר לוֹ, אִם יִדְעָתָּ
הַדָּבָר - אָמַר אוֹתוֹ.

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז) אֲנִי בִצְדָק
אֲחֻזָּה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ
תְּמוּנָתְךָ. דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הַחֲבִיבוֹת
וְהַדְּבִקוֹת שְׁלוֹ הִיתָה בְּאֵבֶן
הַזֹּאת, וְעַלֵּיהּ אָמַר (שם קיח) אֵבֶן
מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה.
וּכְשֶׁרְצָה לְהַסְתַּכֵּל בְּמַרְאֵה כְּבוֹד
רַבּוֹנוֹ, נִטַּל אֵבֶן זֶה בִּידוֹ בְּתַחֲלָה,
וְאַחֲרַיָּה כֶּן נִכְנָס.

מִשּׁוּם שֶׁכָּל מִי שְׂרוּצָה לְהִרְאוֹת
לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ, לֹא נִכְנָס אֱלֹא עִם
אֵבֶן זֹאת, שְׁכָתוּב (ויקרא יג) בְּזֹאת
יָבֹא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדָוִד
מְשַׁבַּח עֲצֻמוֹ וְאָמַר, אֲנִי בִצְדָק
אֲחֻזָּה פְּנִיךָ. וְכָל הַשְׁתַּדְּלוּתוֹ שֶׁל
דָּוִד לְהִרְאוֹת בְּאֵבֶן זֹאת כְּרָאוּי
כָּלפִּי מַעֲלָה.

בֹּא וְתַרְאֵה, אַבְרָהָם תִּקֵּן תַּפְּלַת
הַבֶּקֶר וְהוֹדִיעַ טוֹב רַבּוֹנוֹ בְּעוֹלָם,
וְתִקֵּן אוֹתָהּ הַשָּׁעָה בְּתַקוּנָהָּ
כְּרָאוּי, שְׁכָתוּב (בראשית כב) וַיִּשְׁכֶּם
אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. יִצְחָק תִּקֵּן תַּפְּלַת
מִנְחָה, וְהוֹדִיעַ בְּעוֹלָם שֶׁיֵּשׁ דִּין
וַיֵּשׁ דִּין שֶׁיְכּוֹל לְהַצִּיל וּלְדוֹן אֶת
הָעוֹלָם.

יַעֲקֹב תִּקֵּן תַּפְּלַת עֶרְבִית,
וּבִשְׁבִיל הַתַּפְּלָה הַזֶּה שֶׁתִּקֵּן מַה
שֶׁלֹּא תִקֵּן בֶּן אָדָם מִקֶּדֶם לְזֶה
כְּרָאוּי, לְכֵן שִׁבַּח אֶת עֲצֻמוֹ וְאָמַר
וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצֵּבָה.
שְׂעֵד אוֹתָהּ שָׁעָה לֹא תִקֵּן אוֹתָהּ
אַחֲרָא כְּמוֹתוֹ.

וְכֵן וַיִּקַּח אֶת הָאֵבֶן אֲשֶׁר שָׁם
מִרְאשְׁתּוֹ וַיִּשָּׂם אוֹתָהּ מִצֵּבָה. מַה
זֶה מִצֵּבָה? שְׁהִיתָה נְפִילָה,
וְהִקִּים אוֹתָהּ. וַיִּצַּק שְׁמֹן עַל
רֹאשָׁהּ. שְׁהִי בְּיַעֲקֹב תִּלְיָה הַדָּבָר
לַעֲשׂוֹת יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.

בא רבי יהודה ונשקו. אָמַר לוֹ, וְכָל זֶה יִדְעָתָּה, וְאִיךָ אַתָּה עוֹסֵק בְּסוּחָרָה וּמִנִּיחַ חַיִּי עוֹלָם?! אָמַר לוֹ, שְׂדֵחַוָּקָה הִתָּה לִי הַשָּׁעָה, וְיֵשׁ לִי שְׁנֵי בָנִים, וְעוֹמְדִים כָּל הַיּוֹם בְּבֵית הָרֵב, וְאֲנִי מִשְׁתַּדֵּל בְּמִזְוֹנָם וְלֹתֵת לָהֶם שֹׁכֵר לְמוֹרָם כְּדֵי שְׂיַעֲסֻקוּ בַתּוֹרָה.

פֶּתַח וְאָמַר, (מלכים-א ב) וּשְׁלֹמֹה יָשָׁב עַל כֶּסֶּא דָּוִד אָבִיו וַתִּכַּן מִלְכָּתוֹ מֵאֵד. מָה הוּא הַשִּׁבְחָה הַזֶּה? אֵלָּא שֶׁהִתְקִין אָבִין שְׁתֵּיהֶם וְשָׁם עָלֶיהָ קָדַשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְאִזּוּ וַתִּכַּן מִלְכָּתוֹ מֵאֵד. וְכַתּוּב (בראשית ט) וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם. שְׁהֵרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲשָׁקוֹ בָּהּ תָּמִיד, וְיֵמִי שְׁלֹא נִרְאָה עֲמָה, לֹא נִכְנַס לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ. וְעַל זֶה כַּתּוּב וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם. וְרִאִיתִיהָ, מָה זֶה וְרִאִיתִיהָ? סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל ט) וְהַתּוֹתִיתָ הֵן עַל מִצְחֹת וְגו', לַהֲרָאוֹת עֲלֵיהֶם. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, זֶה רֶשֶׁם הָאוֹת הַקְּדוּשׁ שֶׁבִּכְשֶׁר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדַאי הֵכֵל הוּא. וְאָבֵל קָשֶׁת זוֹ שֶׁנִּרְאִיתָ בְּעוֹלָם עוֹמֶדֶת בְּסוּד עֲלִיּוֹן, וְכִשְׁנִיצָאוֹ יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת, עֲתִידָה קָשֶׁת זוֹ לַהֲתַקְשֹׁט בְּגוֹנִים כְּפֹלֶה הִזּוֹ שֶׁמִּתְקַשֶּׁט לְבַעֲלָהּ. אָמַר לוֹ אוֹתוֹ יְהוּדִי, כִּף אָמַר לִי אַבָּא, כְּשֶׁהָיָה מִסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם, [אָמַר לוֹ] אֵל תִּצָּפֶה לְרַגְלִי מִשִּׁית עַד שֶׁתִּרְאֶה קָשֶׁת זוֹ בְּעוֹלָם [בַּעֲנָן] מְקַשֶּׁט בְּגוֹנִים מְאִירִים וְיוֹאֵר לְעוֹלָם, וְאִזּוּ צָפֶה לְמִשִּׁית.

מִנֵּין לָנוּ? שֶׁכַּתּוּב וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם. וְכַעַתָּה שֶׁנִּרְאִיתָ בְּגוֹנִים חֲשׂוֹכִים, נִרְאִיתָ לְזִכְרוֹן [וְהוּא לִזְכֹּר] שְׁלֹא יָבֵא מִבּוֹל. אָבֵל בְּאוֹתוֹ זְמַן נִרְאִיתָ בְּגוֹנִים מְאִירִים וּמְקַשֶּׁט בַּתְּקוּן כְּמוֹ כְּפֹלֶה שֶׁמִּתְקַשֶּׁט לְבַעֲלָהּ, וְאִזּוּ

וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר לִיה וְכָל הָאִי יִדְעָתָּה (וְהִיד) וְאַתָּה מִשְׁתַּדֵּל בְּסוּחָרָתָא וּמִנִּיחַ חַיִּי עַלְמָא. אָמַר לִיה דְּהוּה דְּחִיקָא לִי שְׁעָתָא, וְאִית לִי תִרִין בְּגִין וְקִימִין כָּל יוֹמָא בְּבִי רֵב וְאִנָּא אֲשַׁתְּדַּלְנָא עַל מִזְוִיָּהוּ וְלִמְיָהּ לֹון אָגֵר לְמוֹרִיָּהוּ בְּגִין דִּישְׁתַּדְּלוֹן בְּאוֹרִיָּתָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (מלכים א ב) וּשְׁלֹמֹה יָשָׁב עַל כֶּסֶּא דָּוִד אָבִיו וַתִּכַּן מִלְכָּתוֹ מֵאֵד. מָאִי שִׁבְחָא דָּא. אֵלָּא דְּאַתְקִין אָבִין שְׁתֵּיהֶם וְשְׁוִי עֲלָהּ קָדַשׁ הַקְּדוּשִׁים וּכְדִין וַתִּכַּן מִלְכָּתוֹ מֵאֵד. וְכַתִּיב, (בראשית ט) וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם. דְּהָא קָדַשׁ בְּרִיךְ הוּא תִּיאוּבָתָא דִּילִיהָ בָּהּ תְּדִיר, וּמֵאֵן דְּלֹא אֶתְחַזִּי בָּהּ לֹא אָעִיל קָמִי מְאִירִיה. וְעַל דָּא כַּתִּיב וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם.

וְרִאִיתִיהָ. מָאִי וְרִאִיתִיהָ, רְזָא הוּא כְּמָה דְּאַתָּה אָמַר (יחזקאל ט) וְהַתּוֹתִיתָ הֵן עַל מִצְחֹת וְגו'. לְאַתְחַזְּאָה עֲלִיָּהוּ. וְאִיכָּא דְּאַמְרֵי דָּא רְשִׁימוֹ דְּאַתָּה קְדִישָׁא דִּי בִּבְשָׂרָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְדַאי כִּלָּא הוּא. (ד"א ה"ב) אָבֵל הָאִי קָשֶׁת דְּאַתְחַזִּי בְּעַלְמָא בְּרִזָּא עֲלָאָה קִיָּמָא. וְכֵד יִפְקוֹן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא זְמִינָא הָאִי קָשֶׁת לְאַתְקַשְׁטָא בְּגוֹנוֹי כְּפֹלֶה דָּא דְּמִתְקַשֶּׁט לְבַעֲלָהּ. אָמַר לִיה הִהוּא יוֹדַאי כִּף אָמַר לִי אַבָּא כֵד הוּה מִסְתַּלֵּק מִעַלְמָא (אָמַר לוֹ) לֹא תִצָּפִי לְרַגְלִי דְּמִשִּׁיחָא עַד דִּיתְחַזִּי הָאִי קָשֶׁת בְּעַלְמָא (ד"א ל"ג בַּעֲנָא) מִתְקַשֶּׁט בְּגוֹנוֹי נְהִירִין וְיִתְנַהֵיר לְעַלְמָא. וּכְדִין צָפִי לִיה לְמִשִּׁית.

מִנֵּין, דְּכַתִּיב וַיִּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם. וְהִשְׁתָּא דְּאַתְחַזְּאָה בְּגוֹנוֹי חֲשׂוֹכִין מִתְחַזְּאָה לְדוּכְרָנָא (וְהוּא לְזִכֹּר) דְּלֹא יִיתִי מִבּוֹל. אָבֵל בְּהִיא זְמַנָּא אֶתְחַזְּאָה בְּגוֹנוֹי נְהִירִין

לזכר ברית עולם, ויזכר הקדוש ברוך הוא את הברית הזו שהיא בגלות ויקימה מהעפר. זהו שכתוב (הושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דויד מלכם. וכתוב (ירמיה ל) ועבדו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם. אשר אקים מעפר. כמו שנאמר (עמוס ט) אקים את ספת דויד הנפלת. ועל זה וראייתה לזכר ברית עולם ולקיימה מהעפר.

ואמר כך אבא, שמשום כך נזכרה בתורה גאלת ישראל וזכרונה. וזהו שכתוב (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצף עליך ומגער בך.

ויהיו בני נח היוצאים מן התבה. רבי אלעזר אמר, כיון שכתוב ויהיו בני נח, למה אמר היוצאים מן התבה? וכי בנים אחרים היו לו שלא יצאו מהתבה? אמר לו רבי אבא, כן, שהרי אחר כך הולידו בניו בנים, שכתוב אלה תולדת שם וגו', והם לא יצאו מהתבה. ולכן כתוב היוצאים מן התבה שם וחס ויפת.

רבי שמעון אמר, אלו הייתי מצוי בעולם כשנמתן הקדוש ברוך הוא ספרו של חנוך בעולם וספרו של אדם, הייתי מתחזק שלא ימצאו בין האנשים, כי לא חששו כל החכמים להסתכל בהם וטעו בדברים אחרים להוציא מרשות עליזונה לרשות אחרת, וכעת הגה חכמי העולם יודעים דברים ומסתירים אותם ומתחזקים בעבודת רבונם.

ופסוק זה מצאתי בסוד הסודות [ותוספתא], שששמעורר חדות כל החדוות הטמיר הנסתר, וכן הזקנים מאיר ממנו אור דיקק.

ומתקשטא בתקונא ככלה דמתקשטא לבעלה וכדין לזכר ברית עולם וידבר קדשא בריך הוא להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא הדא הוא דכתיב, (הושע ג) ובקשו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם. וכתוב, (ירמיה ל) ועבדו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם, אשר אקים מעפר כמה דאתא אמר, (עמוס ט) אקים את ספת דוד הנפלת. ועל דא וראייתה לזכר ברית עולם וללאקמא לה מעפרא.

ואמר הכי אבא דבגין כך אדבר באורייתא פורקנא דישראל ודכורנא דילה. ודא הוא דכתיב, (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך: (דף עב ע"ב)

ויהיו בני נח היוצאים מן התבה. רבי אלעזר אמר כיון דכתיב ויהיו בני נח. אמאי אמר היוצאים מן התבה. וכי בגין אחרנין הוו ליה דלא נפקי מן תיבותא. אמר ליה רבי אבא אין. דהא לבתר אולידו בנוי בגין. דכתיב אלה תולדות שם וגו'. ואנון לא נפקי מגו תיבותא. ובגין כך כתיב היוצאים מן התבה שם וחס ויפת.

רבי שמעון אמר אילו הוינא שכיח בעלמא כד יהיב קדשא בריך הוא ספרא דחנוך בעלמא וספרא דאדם, אתקיפנא דלא ישתפחון בין ביני אנשא, בגין דלא חיישו כל חכמאן לאסתכלא בהו וטען במלין אחרנין לאפקא מרשו עלאה לרשו אחרא. והשתא הא חפמי עלמא ידעין מלין וסתמין לון ומתתקפי בפולחנא דמאריהון. והאי קרא אשפחנא ברזא דרזין. (תוספתא)

דכד אתער חדוה דכל חדון טמירא סתימא סבתא דסבתין אנהיר

חֲדוֹת כָּל הַחֲדוֹת מֵאִיר לְמִינִי
בְּשֶׁמֶן מִשְׁחָה עָלָיו, וּמֵאִיר
לְשִׁמְאֵל בְּחֲדוֹת הַיָּיִן הַטּוֹב,
מֵאִיר לְאַמְצַע בְּחֲדוֹה [של הארזמן]
שֶׁל שְׁנֵי צִדִּים. רוּחַ מִתְעוֹרֶרֶת
וְרוּחַ עוֹלָה וְנִתֵּן בְּרוּחַ.

דְּבָקִים זֶה בָּזָה. שְׁלֹשׁ נִכְסִים
לְשֹׁלֶשׁ. מִתּוֹךְ שְׁלֹשׁ יוֹצֵאת בְּרִית
אֶחָת שְׂדֵבְקָה בְּבְרִית. עוֹבֶרֶת
הָרוּחַ הָעוֹלָה וּמִתְעַבֶּרֶת מִמֶּנּוּ.
כְּשֶׁנִּתְּנָה בְּשְׁנֵי צִדִּים, נִדְּבָקִים
רוּחַ בְּרוּחַ, וּמִתְעַבְּרוֹת מִשְׁלֹשָׁה
בְּנִים. וְנִחַ וְתִבְּהָ יֵצְאוּ מֵהֶם
שְׁלֹשָׁה, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הָעֲלִיּוֹנִים,
וְאַלֶּה הֵם שֶׁיֵּצְאוּ מִתּוֹךְ הַתִּבְּהָ -
שֵׁם וְחֵם וְיִפֶּת. שֵׁם שְׂבַצַּד לְמִינִי,
חֵם שְׂבַצַּד שְׁמֵאל, יִפֶּת אֲרֻגְמָן
שְׁכוּלָל אוֹתָם.

וְחֵם הוּא אָבִי כְּנָעַן, וְהֵמֶת הַזֶּה
תַּחַת סִיגִים. הַתְּעוֹרְרוֹת רוּחַ
הַטְּמָאָה שֶׁל נָחַשׁ הַקְּדוֹמוֹנִי. וְלִכְּנֵן
רֶשֶׁם וְאָמַר, וְחֵם הוּא אָבִי כְּנָעַן.
שֶׁהֵבִיא קָלָלוֹת עַל הָעוֹלָם. אוֹתוֹ
כְּנָעַן שֶׁהִתְקַלֵּל, אוֹתוֹ כְּנָעַן
שֶׁהִחֲשִׁיף פְּנֵי הַבְּרִיּוֹת.

וְדָבָן [בָּלֶם] לֹא יֵצֵא מִכָּלֵל בָּלֶם,
אֶלָּא זֶה שֶׁכְּתוּב וְחֵם הוּא אָבִי
כְּנָעַן, אוֹתוֹ שֶׁהִחֲשִׁיף אֶת
הָעוֹלָם, וְלֹא כְּתוּב בְּכָלֵל זֶה וְשֵׁם
הוּא אָבִי כֶּךָ אוֹ יִפֶּת הוּא אָבִי כֶּךָ,
אֶלָּא מִיֵּד קִפֵּץ וְאָמַר וְחֵם הוּא
אָבִי כְּנָעַן. וְדָאִי.

וְעַל זֶה, כְּשֶׁבֵּא אֲבִרְהָם, מֶה
כְּתוּב? (בְּרֵאשִׁית יב) וַיַּעֲבֹר אֲבִרְהָם
בְּאַרְצָן. שְׂעוֹדֵן לֹא הָיָה קִיּוֹם שֶׁל
הָאֲבוֹת וְלֹא בָּאוּ זֶרַע שֶׁל יִשְׂרָאֵל
לְעוֹלָם שֶׁיֵּצֵא הַשֶּׁם הַזֶּה וְיִכְנֹס
שֵׁם עָלָיו קְדוֹשׁ. כְּשֶׁהָיָה יִשְׂרָאֵל
צַדִּיקִים, נִקְרָאָה הָאֲרֶץ עַל הַשֶּׁם
הַזֶּה - אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁלֹּא זָכוּ,
נִקְרָאָה הָאֲרֶץ עַל שֵׁם אֲחֵר - אֲרֶץ
כְּנָעַן.

וְעַל זֶה כְּתוּב (שם ט) וַיֹּאמֶר אֲרֻר
כְּנָעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֹחִיו.

מִגִּיּוֹה נִהִירוּ דְּקִיק. חֲדוֹה דְּכָל חֲדוֹן נִהִיר
לְמִינָא בְּמִשְׁחָ רַבּוּת עֲלָאָה. וְנִהִיר לְשִׁמְאֵלָא
בְּחֲדוֹה דְּחִמְרָא טב, נִהִיר לְאַמְצַעִיתָא
בְּחֲדוֹה (ר"א דְּאֲרֻגְמָנָא) דְּתָרִין סְטָרִין. רוּחַ אֲתַעֵר
וְרוּחַ סְלָקָא וְאַתִּיּהִיב בְּרוּחָא.

דְּבָקָן דָּא בְּדָא. תַּלְתָּ עָאלין בְּתַלְתָּ. מִגּוּ תַּלְתָּ
נִפְקָא חַד בְּרִית דְּדְבָקָא בְּבְרִית.
אַתְעַבֶּרֶת רוּחַ דְּסְלָקָא, מִתְעַבֶּרֶת מִגִּיּוֹה. פֶּד
אַתִּיּהִיבֶת בְּתָרִין סְטָרִין אֲתַדְבָּקוּ רוּחָא
בְּרוּחָא (דף עג ע"א) וּמִתְעַבְּרָן מִתַּלְתָּ בְּנִין. וְנִחַ
וְתִיבְהָ נִפְקוּ מִגִּיּוֹהוּ תַּלְתָּא, כְּנָוּנָא דְּתַלְתָּא
עֲלָאִין, וְאַלִין אֲנוּן דְּנִפְקוּ מִגּוּ תִיבּוּתָא שֵׁם
וְחֵם וְיִפֶּת. שֵׁם דְּבִסְטָר יִמִּינָא, חֵם דְּבִסְטָר
שְׁמֵאלָא. יִפֶּת אֲרֻגְמָנָא דְּכָלִיל לֹון.

וְחֵם הוּא אָבִי כְּנָעַן. זִוְהָמָא דְּדִהָבָא תַּחוֹת
קְסִטִּיפִין. אֲתַעֲרוּתָא דְּרוּחָא מְסֻאָבָא
דְּנָחַשׁ קְדָמָאָה. וּבִגִּין כֶּךָ רִשִּׁים וְאָמַר, וְחֵם
הוּא אָבִי כְּנָעַן. דְּאִיִּיתִי לְוֹטִינִי עַל עֲלָמָא.
הֵהוּא כְּנָעַן דְּאַתְלִטָּא. הֵהוּא כְּנָעַן דְּאַחֲשִׁיף
אַנְפִּי בְּרִיִּין.

וּבִגִּין כֶּךָ (בְּלִיָּה) לֹא נִפִּיק מִגּוּ כָּלֵלָא דְּכָלֵּהוּ
אֶלָּא דָּא דְּכְתִיב וְחֵם הוּא אָבִי כְּנָעַן.
הֵהוּא דְּאַחֲשִׁיף עֲלָמָא, וְלֹא כְּתִיב בְּכָלֵלָא דָּא
וְשֵׁם הוּא אָבִי כֶּךָ אוֹ יִפֶּת הוּא אָבִי כֶּךָ, אֶלָּא
מִיֵּד קִפֵּץ וְאָמַר וְחֵם הוּא אָבִי כְּנָעַן. וְדָאִי.

וְעַל דָּא כִּד אֲתָא אֲבִרְהָם מֶה כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית יב)
וַיַּעֲבֹר אֲבִרְהָם בְּאַרְצָן. דְּעַד לֹא הָוָה
קִיּוּמָא דְּאַבְהֵן וְלֹא אָתוּ זֶרַעַא דְּיִשְׂרָאֵל
בְּעֲלָמָא, דְּיִפּוּק שְׁמָא דָּא וַיִּיעוֹל שְׁמָא עֲלָאָה
קְדִישָׁא. פֶּד הוּוּ זָכָאִין יִשְׂרָאֵל אֲקָרִי אֲרַעָא
עַל שְׁמָא דָּא אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל. פֶּד לֹא זָכוּ אֲקָרִי
אַרַעָא עַל שְׁמָא אֲחֵרָא, אֲרֶץ כְּנָעַן.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ט) וַיֹּאמֶר אֲרֻר כְּנָעַן

שהוא הביא קללות על העולם. ובנחש מה כתוב? (סמ א) ארור אתה מכל הבהמה, הינו מה שכתוב עבד עבדים. ועל זה כתוב שם וחס ויפת. שלשת אלה בני נח היוצאים מן התבה, כמו שאמרנו.

ש"ש אלה בני נח, הקיום של כל העולם, הקיום של סוד עליון. ומאלה נפצה כל הארץ, הינו סוד [ה] של שלשת הגונים העליונים. שפשוטו נהר ששופע ויוצא, משקה את הגן בכח של שלשת העליונים הללו. ומשם נפרדים הגונים שלמטה כל אחד ואחד כלול בחדו, להראות שכלל הקדוש ברוך הוא התפשט למעלה ולמטה, והוא אחד בעליונים ובתחתונים.

אמר רבי אלעזר, שלשת הגונים הללו בכל אותם שבאים מצד הקדשה, וממראה של שלשת גונים אלו נפרדים לכל אותם שבאים מצד הרוח האחרת, וכשתסתכל בסוד הדרגות תמצא איך נפרדים הגונים לכל אותם הצדדים, עד שנקנסים למטה בסוד של אותם עשרים ושבעה הצנורות, [הצדדים] של הדלתות שמכסים את התהומות.

והב"י ידוע לחכמים עליונים. אשרי חלקם של הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם וגלה להם סתרי חכמה עליונים, עליהם כתוב (תהלים כח) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כח) ה' אלהי אתה ארוממך אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן. כמה יש לבני אדם להסתכל בכבוד הקדוש ברוך הוא ולשבח לכבודו, משום שכל

עבד עבדים יהיה לאחיו. דאיהו אייתי לוטין על עלמא. ובנחש מה פתיב, (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה. היינו דכתיב עבד עבדים. ועל דא כתיב שם חס ויפת. תלת אלין בני נח היוצאים מן התבה כדקאמרנו:

ש"ש אלה בני נח. קיומא דכל עלמא, קיומא דרזא עלאה. ומאלה נפצה כל הארץ. היינו רזא (דא) דתלת גוונים עלאין. דבד ההוא נהר דנגיד ונפיק אשקי לגנתא בחילא דתלת אלין עלאין. ומתמן אתפרשן גוונים דלתתא כל חד וחד כליל בחדריה, לאחזאה דיקרא דקדשא בריך הוא אתפשט לעילא ותתא, ואיהו חד בעלאי ותתאי.

אמר רבי אלעזר תלת גוונים אלין בכל אנון דאתיין מסטר דקדושה, ומחזיו דתלת גוונים אלין מתפרשן לכל אנון דאתיין מסטרא דרוחא אחרא. וכד תסתכל ברזא דדרגין תשפח היך מתפרשן גוונים לכל אנון סטריין עד דעילין לתתא ברזא דאנון שבעה ועשרין צנורין (ספרי) דרשי דחפיין לתהומי.

וב"א ידיעא לחכימין עליונים. זפאה חולקהון דצדיקייא דקדשא בריך הוא אתרעי ביקריהון וגלי לון סטריין עלאין דחכמתא, עלייהו כתיב, (תהלים כח) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם.

פתח רבי אלעזר ואמר (ישעיה כח) יי אלהי אתה ארוממך אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן. כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא ביקרא דקדשא בריך הוא ולשבחא ליקריה. בגין דכל מאן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עלון הזוהר מס' 3

[אלול תשס"ט לפ"ק]

[עמוד 3]

יוריל עזרי: "מפעל הזוהר העולמי" - רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל - טל: 054.843.6784 / פקס: 02.995.1300

הזר הזוהר מביא את כל גלותא וביה יפקון מן גלותא. והשם יחיש גאולתנו בביתא משיח צדקנו בעגלא ובזמן קריב במהרה בימינו אמר. (הקדמת הרבנים לזר דפוס ד'רבה)

אשר על כל ישראל מחיבים ללמוד בספר התורה הזה של רשב"י, אחד גאון, אחד רב גדול, אחד חכם, אחד המון, אחד קטן שהגיע לחנוך, בעתים מזמנים ומקשרים אשר המה מסדרים דבר יום ביומו מראש חדש אלול עד מנחת יום הכפורים וחתם את עקדת יצחק לקרב הגאולה והיה נצולים מכל פגעים רעים.

(תקוני הזר, פג היקד הקדמת המחבר)

התורה נתנה ללמוד וללמד בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מצינו בהרבה ספרי מקבלים שפועלים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה.

(רבי יצחק בן צבי אשכנזי, ספרת הקדש, קמ"ז)

רבנו מרן החזון איש זכר צדיק לברכה הורה לשואלי ללמוד זה קסר מוסר, ואף ללמוד בעצמו עם בן אחותו, גאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה. ובספר מעשה איש, (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל): שאמר: לשון הזר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

הזראותי האחרונות של כ"ק אדמו"ר שליט"א (זצ"ל) (האדמו"ר מליובאוויטש האחרון בשושלת חב"ד) בקשר לכנוסי הילדים, ללמוד הזר וכי מוכיחים למעלה מכל על של ספק על גדל השגה בה אנו נמצאים, ולכן דוקא ברגעים גדולים אלו מטלת החובה של כלנו - ללא יוצא מהכלל להתייחס במרץ למבצעי הזר, של כ"ק אדמו"ר שליט"א (זצ"ל) ...

(עלון דבר חב"ד תש"מ - תשמ"א)

מי יתן והיה שיתחילו ללמוד עם הצאן קדושים כשהם עדין בקטנותם בן ט' ו' שנים ספר הזר הקדוש... והיו בנדיא הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח.

(ספר קבלת ישראל להגאון הנדיב רבי שטיי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה')

בוקה הבוקה גם כן הרבה מאד עד שזכה להבינם. וכן בלמוד זר וכתבי האר"י זכרנו לברכה היה בוקה גם כן הרבה עד שזכה להבינו. (ספר שבחי האר"י מנרסלב אות ח)

בדור הזה שהמינוט גובר צריכון ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזר והתקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינוט גובר היו לומדי עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטא קודמת לחכמות ויתקנים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חילונית. (רבי הקדוש יצחק איזיקי' יחיאל ספרו מקומות, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

למוד ספר הזר נשגב מאד, אפילו אם שונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברך הוא דומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חזין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח אפילו אין דעתו מושגת. ללמוד ספר הזר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר וישנה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברך הוא כדכתיב (שה"ש א, ד) ודגלו עלי אהבה וכו', הא תבות מרבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חזין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורועה ללמוד אך אין דעתו מושגת. (פלא יועץ, ערך זר)

רבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם. (אור החפץ)

הבה נקנה כי באופן כזה כל אחינו בית ישראל יקבעו ללמוד בספר הזר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא.

(הקדמת הרבנים לזר דפוס ד'רבה)

ומה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזר ובפרט לעת קזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל בביתא משיח צדקנו כאשר דבר בקדשו אליהו הנביא זכור לטוב לרעיא מהימנא דבהאי ספר

רבי שניאור זלמן מלאדי - האדמו"ר הזקן בעל התניא

שמעתי ממנה"ם הלוי ז"ה שאמר בשם אדמו"ר הזקן נבג"מ סגלה למחשבות זרות בעת התפלה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזר הלשון מסגל לנשמה אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, ולכן כיון שג' דברים אלו אינם צריכים כוונה, לכן מועילים לטהר המחשבה ממוחשבות זרות.

(ס' מגן עזר, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

מי שהוא בעל עסק גדול יתן רב ללמודו וזהו אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגלה.

(רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים דף תקל"א)

"צמח צדק" - האדמו"ר השלישי בשושלת חב"ד

חבר גם את הספר "באורי הזר" - ובו באור מאמרי הזר. הרבי "צמח צדק" אמר פעם בייחודות: ללמוד הזר מרומם את הנפש.

(ספר חגי ומועדי ישראל שפי"ר, זמיר)

ללמוד הזר מבין לטהר וקדשת הנפש. (פלא יועץ, ערך זר) ולזכות הנשמה (הנחות מרצ"א אות ט').

למוד הזר הקדוש מסיר טמטום (לב) שצרים לבעל התניא). בלמוד הזר בונה עולמות (כסא מלך על תקויו הזר תקון מ"ג אות ט'). הולמד בספר זר הקדוש בעולם הזה, או לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זר פרשת וישב דף קפ"ה עמוד א') בכללות, ובפרט בלוקוטי תורה גדול התניא פרשת צו.

למוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת גלוות התורה. (רבי אברהם משלונים בספר תורת אבות).

הלמוד הזר מבין את האדם לאהבת אפילו רביי דעלמא זמינו לאשכחא סמידין הבורא (הרמ"א בהגהותיו לספר הפניות).

הלמוד הזר מבין את האדם לאמונה. (אמרי מנחם שער ט' אות ג').

למוד הזר הקדוש מוסיף את האדם ומשפחו ממונה ושעוריות. (שם שער ו' אות ע"ג).

שאלה: אמר נא לי, מהי הסגלה המיוחדת שיש בלמוד ספר הזר? תשובה: סגלות רבות מצינו בספרים לתעסקים בספר הזר, וכאן נעלה בקצור לדגומא בשגה עשר מהם:

על ידי למוד בספר הזר זכות רבי שמעון והרבהים שלו יגנו עליו. (זכירה לחיים י"ד דף עמוד ט')

ויעזר שזכות רשב"י בפרטות יגנו עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט')

ללמוד הזר הקדוש סגלה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים).

העסק בספר הזר סגלה להשגה. (האר"י"ל בשער רוח הקדש דף יא עמוד ב').

העסק בזר הקדוש בתדירות סגלה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה' מאמר ב').

הלמוד הזר הוא תקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האר"י"ל).

הלמוד הזר הוא תקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מ"ד).